

# Forord

DEN FØRSTE LOVSANGSKONFERENCE, jeg nogensinde deltog i, foregik lige uden for Philadelphia i 1984. Bob Kauflin var en af talerne. Det var en oplevelse, der åbnede mine øjne og inspirerede min drøm om at beskæftige mig med musik, der havde potentiale til at hjælpe mennesker med at tilbede Gud i sandhed.

Bobs ildhu for Herren stod at læse i hans ansigt, mens han ledte os i sang og underviste ud fra Bibelen. Jeg var vokset op i en menighed, hvor trommer i gudstjenesten var en utænkelighed, så det hele var nyt for mig. Jeg følte, at den musik, Bob talte om, virkelig havde magt til at gøre en forskel for mennesker både i øjeblikket og i evighedsperspektiv. I mine high school-år havde jeg spillet med i forskellige amatørbands, som i deres store øjeblikke fik lov at spille på barer i Philadelphia eller i klubber langs Jerseykysten. Kun en sjælden gang havde jeg hørt nogen synge til Gud med en guitar i hånden. Den dag blev jeg indviet til min opgave med at opmuntre andre til at vandre med Herren. Jeg ønskede brændende at gøre det samme som Bob Kauflin. Jeg ønskede at opmuntre andre, som jeg selv var blevet opmuntret. Gennem årene er jeg rendt ind i Bob ved forskellige lejligheder, og bagefter har jeg altid følt mig inspireret til at blive en bedre ægte-  
mand, en bedre far og en mere brændende kristen. Det er de kvaliteter ved Bob, der inspirerer mig mere end noget andet.

I *Liv og lovsang* fører Bob os med sikker hånd gennem Bibelen og sine egne erfaringer for at lære os noget om den bibelske tilbedelses hvorfor og hvordan, uanset tilbedelsens stil og form. Lige fra de åndelige aspekter af at fremelske et liv i tilbedelse til helt praktiske spørgsmål som det at vælge sange til en bestemt lejlighed giver Bob os her de nødvendige redskaber til effektivt at følge Guds kald i vores liv. Heldigvis er Bob hudløst ærlig med hensyn til sine egne vanskeligheder med musik, tjeneste, ego, identitet og fiasko. Hvis du på nogen måde

har været involveret i det musikalske arbejde i en menighed, vil du uden tvivl kunne genkende dig selv i mange af hans personlige anekdoter. Jeg har gennem årene kæmpet med mange af de samme spørgsmål og problemer som Bob, og hans åbenhjertige fremstillinger i denne bog har givet mig både større indsigt og nyt håb.

Bob Kauflin har noget vigtigt at sige i en tid, hvor tilbedelse og lovsang er ikke så lidt af et stridspunkt, for han viser os hen til selve formålet med det hele; han viser os hen til Frelseren. Dette er således helt nødvendigt læsestof for enhver, der overvejer at påtage sig en hvilken som helst tjeneste i forbindelse med menighedens lovsang og tilbedelse. Som Jesus forklarede os det i sin bjergprædiken, så kan vi bygge vores liv (eller tjeneste) på klippen eller på sandet. Sandhederne i denne bog er klippefaste og bør indgå som grundlag for enhver tjeneste, der skal bestå. Det er den mest fuldstændige og letforståelige diskussion af tilbedelsens kunst og ånd, jeg nogensinde har læst. Som præst og lovsangsleder gennem atten år har jeg følt mig personligt udfordret af denne bog til på flere måder at genoverveje hele min tilgang til lovsangstjeneste og den måde, hvorpå jeg i praksis udfører min tjeneste.

Både den, der lige er begyndt på denne løbebane, og den, som er gammel i gårde, kan godt forberede sig på at blive inspireret til at elske og ære Gud endnu mere ved at aflægge "det barnlige" og ligesom Paulus jage "efter det, om jeg virkelig kunne gribe det, fordi jeg selv er grebet af Kristus Jesus."

*Paul Baloché*

## De vigtige ting

DET VAR MIT DRØMMEJOB. Jeg var lige blevet leder af afdelingen for udvikling af lovsang i Sovereign Grace Ministries. Efter tolv år som almindelig præst skulle jeg nu studere lovsang og uddanne lovsangsledere på fuld tid.

I min nye stilling kom jeg til at lede lovsangen på en konference, og jeg burde have været begejstret. Efter en bedestund med lovsangsgruppen gik jeg op på podiet for at begynde mødet. Salen var tætpakket med mennesker, og der var en forventningsfuld stemning. Alle virkede parate til af hjertet at prise Gud.

Næsten alle. Der var nok ingen, der kunne se på mig, hvad *jeg* tænkte, og det var godt det samme.

På vej op til podiet blev jeg pludselig angrebet af tvivl.

*Vil denne aften gøre nogen forskel? Vil den få nogen evighedsværdi? Folk vil synge, løfte deres hænder, blive begejstrede ... og gå hjem. Det er, hvad jeg skal beskæftige mig med igen og igen og igen. Resten af mit liv.*

Pludselig forekom det hele mig tomt. Formålsløst.

Har du nogensinde følt det samme? Har du pludselig måttet spørge dig selv, hvor glæden blev af, eller om det, du gør, overhovedet har nogen værdi?

En af mine venner betroede mig en dag, at en af hans største vanskeligheder ved at lede lovsang er kampen mod en følelse af, at nu skal han så til det igen – for hundred og syttende gang. Han må anstrenge sig for ikke bare at resignere og slå autopiloten til.

Det tror jeg ikke, han er ene om.

## Er det, hvad jeg drømte om?

Misforstå mig ikke. I mine øjne er det at lede Guds folk i lovsang en af de mest tilfredsstillende, fornøjelige, spændende, meningsfyldte og livsforvandlerne beskæftigelser i verden. Som lovsangsledere hjælper vi mennesker i kontakt med selve formålet for deres eksistens: at herliggøre den levende Gud. Vi viser deres hjerter hen til den Almægtige, som er større end deres prøvelser og mere overstrømmende kærlig, end de kan forestille sig. Vi får lov at sætte fokus på den uforlignelige Frelser, som døde i vores sted og besejrede synden og døden og Helvede.

Vi får lov til med ærefrygt at se, hvordan Guds ånd forvandler menneskers liv og giver dem et nyt møde med Guds trofasthed og kærlighed og magt.

Når vi ser det ske, tænker vi: *Det er helt utroligt, at jeg får lov til at gøre det her* (hvis du er ansat til det, tænker du måske: "Det er helt utroligt, at jeg får penge for at gøre det her").

Men så er der jo også de øjeblikke, hvor vi med glæde ville betale *en anden* for at gøre det. Som for eksempel i følgende tilfælde:

- Din forsanger er syg, din bassist er bortrejst, din pianist har sovet over sig, og ingen har prøvet at finde afløsere.
- En lille, men indflydelsesrig gruppe i menigheden har lige meddelt præsten, at de ikke kan lide de sange, du vælger.
- Efter to år i din nye menighed har du stadig ikke fundet en trommeslager, der kan holde takten.
- Din bedste sanger siger, at hun ikke kommer til næste øveaften, medmindre hun får lov at synge en solo.
- Din præst har for femte uge i træk sendt dig en e-mail, hvor han beklager sig over, at lovsangen varede for længe, og at du snakkede for meget.
- Det er den slags oplevelser, der får dig til at tænke, at det ville være skønt at lede lovsangen, hvis bare du ikke skulle samarbejde med andre mennesker om det.

Andre gange er det vores egen indstilling, vi må slås med:

- Ingen synes at bemærke, at du oven i et fuldtidsjob bruger mindst ti timer om ugen på lovsangsgruppen.
- Sidste gang, du introducerede en ny sang, var for otte måneder siden, og på dit bord ligger en hel stak cd'er, du endnu ikke har orket at lytte til.
- Du viger uden om en nødvendig samtale med en guitarist, hvis kritiske og stolte holdning skaber en dårlig stemning i hele gruppen.
- Du kan ikke huske sidste gang, du bad mere end fem minutter, og du føler dig som en hykler, når du leder lovsangen om søndagen.
- Du har aldrig timer nok til at planlægge, forberede, studere, øve eller arbejde med lovsangsgruppen. Det får dig til at spekulere på, hvad i alverden du gør med al din tid.

Og så alligevel ...

Trods disse og andre vanskeligheder og prøvelser føler du inderst inde, at glæden ved at lede lovsang mere end rigeligt opvejer udfordringerne. Du ville ikke drømme om at give det fra dig.

Jeg tænker, det er derfor, du sidder og læser denne bog. Jeg håber det også, for det er derfor, jeg har skrevet den.

En ting må jeg dog bekende:

Jeg har ikke kun skrevet denne bog for at hjælpe dig med at blive en bedre lovsangsleder. Der er mere på spil her.

Efter tredive år som lovsangsleder er det gået op for mig, at lovsang ikke bare er en lejlighed til at bruge mine musikalske evner. Det er ikke bare en mulighed for at føle sig salig, og det er heller ikke bare en måde at tjene sine penge på. Lovsang er ikke bare det, vi sætter musik til søndag formiddag.

Lovsang er et spørgsmål om, hvad vi elsker. Hvad vi lever for.

Det er et spørgsmål om, hvem vi er for Guds åsyn.

Denne bog er fyldt med praktiske forslag til, hvordan man leder lovsang. Men det er ikke der, vi skal begynde. De indledende kapitler kommer til at handle om,

hvordan vi tænker og lever. Jeg vil gerne udfordre og opmuntre og inspirere dig til at leve hele dit liv med det formål at prise og forherlige Jesus Kristus. Uden forbehold. Uden at vige. Det er det eneste liv, der giver mening for den, der vil lede mennesker i tilbedelse og lovsang.

Men først lidt om min egen baggrund.

## Hvordan jeg kom hertil

Mine første erfaringer med musik i kirken gjorde jeg som katolik, da jeg spillede på orgel til messer, bryllupper og begravelser. Det havde ikke meget med lederskab at gøre. Jeg spillede bare, hvad jeg fik besked på. Når jeg kunne, sneg jeg tilpassede versioner af Beatlesmelodier eller børnesange eller andet ind for at peppe det hele lidt op.

Tidligt i halvfjerdserne tog jeg eksamen i klaverspil ved Temple University i Philadelphia. Jeg blev kristen det første år på universitetet og begyndte at komme i en baptistkirke, der var tilknyttet universitetet. Da mine venner og jeg blev opmærksomme på, at vi var de eneste under tres år ved gudstjenesterne, prøvede vi at oprette vores egen lille menighed på kollegiet. Vi nåede kun at holde to møder.

Så var der nogen, som inviterede os med i en karismatisk menighed i Center City, Philadelphia. Vi havde hørt, at møderne derinde var temmelig livlige, især når de begyndte at danse rundt på bænke. Jeg blev tilknyttet lovsangsgruppen og blev til sidst bedt om at lede – så meget som det nu var aktuelt.

Omtrent midtvejs i mit studium fik jeg også kontakt til en lille, meget ydmyg gruppe af kristne i et landdistrikt i Pennsylvania. Her regnede man Bibelen for sit eneste bekendelsesskrift. Kvinderne sad med tildækkede hoveder, mændene havde skæg, og sangen blev ikke støttet af nogen musikinstrumenter.

Jeg fik efterhånden udvidet min horisont, hvad lovsang angår.

Efter jeg var blevet gift og havde afsluttet min uddannelse i 1976, var jeg og min kone, Julie, i otte år medlemmer af den kristne musikgruppe GLAD. Vi rejste rundt i hele USA og lærte, hvad lovsang var for baptister, Assemblies of

God, katolikker, metodister, lutheranere, episkopale, presbyterianere og en lang række uafhængige menigheder.

I nogle kirker brugte man en liturgi, som var flere hundrede år gammel. I meget ”åndsfyldte” menigheder lod man det hele flyde lidt i forventning om, at Gud ville vise sig i form af profetier, tungetale eller andre spontane begivenheder.

I alt for mange kirker fandt vi, at der var et misforhold mellem den Gud, de tilbød om søndagen, og den Gud, de så ud til at følge resten af ugen.

Jeg fortsatte med at lede lovsangen i vores lokale menighed, når vi ikke var ude at rejse. I 1984 sagde vi så farvel til livet på farten. Jeg fornemmede et kald til at blive præst.

Det følgende år kom jeg med i staben ved en menighed, der var tilknyttet Sovereign Grace Ministries, som blev ledet af C.J. Mahaney. I seks år fungerede jeg her som leder af lovsangsbandet, og derefter var jeg med til at grundlægge den nuværende Crossway Community Church i Charlotte, North Carolina. Her oplevede jeg på første hånd de forskellige udfordringer og glæder ved at lede et lovsangsband i en nystartet menighed.

I 1997 inviterede C.J. Mahaney mig til at fortsætte som lovsangsleder i Covenant Life Church, en menighed med mere end 3.000 medlemmer i nærheden af Washington D.C. Som man sikkert kan forestille sig, var det noget helt andet igen at lede lovsangen ved en stor, veletableret menighed. Der var flere mennesker at holde styr på, flere sange at lære, flere møder at deltage i, mere udstyr at stille op og flere potentielle problemer at håndtere.

Det væsentlige var imidlertid det samme.

Denne bog handler om det væsentlige.

## Hvad har størst betydning?

Du er måske lige begyndt som lovsangsleder, eller også føler du bare, at det er en opgave, Gud kalder dig til at tage op. Det kan også være, at du har stået i en musiktjeneste i årtier og er begyndt at føle dig lidt træt. Måske er du musiker, måske sidder du bare i din menigheds musikudvalg. Måske er du præst og vil

gerne have en lidt bedre fornemmelse for, hvordan lovsang kan/skal forme sig i din menighed. Det kan også være, du er den slags menneske, som bare sluger alt – inklusive denne bog – i håb om, at det kan øge din kærlighed til Gud.

Uanset hvilken situation du står i, vil jeg gerne hjælpe dig med at undgå den følelse, jeg beskrev i begyndelsen af dette kapitel – det øjeblik, hvor jeg var på vej op for at lede lovsangen, og alt pludselig forekom mig tomt og tørt og meningsløst. Det er det ikke.

Som Herren i sin nåde påmindede mig: ”Præcis sådan ville det være uden mig – formålsløst.”

Tilbedelse og lovsang har stor betydning og værdi. Det betyder meget for Gud, fordi han er den Ene, der er al tilbedelse værdig. Det betyder meget for os, fordi vi simpelthen er skabt med det formål at lovprise Gud. Det betyder alt for os lovsangsledere, for vores største privilegium er at lede andre frem til en erfaring af Guds skønhed og majestæt. Derfor er det så vigtigt at overveje nøje, hvad vi gør, og hvorfor vi gør det.

Tredive år har jeg selv brugt på at finde ud af, hvad der har størst betydning for vores tilbedelse og lovsang, og jeg kommer nok til at bruge resten af mit liv på det samme. Jeg er glad for, at du vil være med på holdet.

Hvis du ikke føler dig kvalificeret til opgaven ... så er du lige dér, hvor Gud for alvor kan bruge dig.

## Mit hjerte: Hvad elsker jeg?

HVAD ER DEN STØRSTE UDFORDRING, du står over for som lovsangsleder? Du tænker måske, det er at finde de rigtige sange, at komme godt ud af det med præsten, at modtage tilbagemeldinger fra menigheden eller at lede en gruppe uorganiserede og selvstændige musikere.

Men nej. Din største udfordring er det, du selv tager med op på podiet hver eneste søndag.

Din største udfordring er dit eget hjerte.

Nu har vi i mange år læst om eller selv gjort erfaringer med den lovsangskrig, der udkæmpes i den kristne kirke – konflikter vedrørende musikstilen, sangvalget, brugen af bestemte instrumenter. Til gengæld har vi hørt meget lidt om den tilbedelseskrig, der raser i vores eget indre, selv om den har langt større betydning.

Hver enkelt af os er i vores indre involveret i en krig om, hvad vi elsker mest: Gud eller noget andet.

Når vi elsker eller tjener noget andet end Gud, hengiver vi os til afgudsdyrkelse. Når vi elsker vores afguder, er det, fordi vi tror, at de vil skænke os den glæde, som kun Gud kan skænke. Vi tror, at vores afguder vil tilfredsstille os, og derfor klamrer vi os til dem, derfor mener vi, de er værd at tilbede.

Men vi tager selvfølgelig fejl.

Gennem hele Bibelen kan vi se, at afgudsdyrkelsen er den største fare, den største fristelse for Guds folk. Gud fordømmer igen og igen afgudsdyrkelse i sit ord. Han hader, når vi følger, tjener eller føler os besnæret af andre guder, som i virkeligheden slet ikke er guder. Afguderne slavebinder os og gør os til skamme (Es 45,16. Sl 106,36). Apostlen Johannes advarer os med ordene: ”Kære børn,